

Joan Ferrer Miserol

Me diuen Rachel Zachary, vaig esser adoptada a mitjan del segle XIX per la família d'aquest llinatge, dedicada a la ramaderia, a l'Estat americà de Kansas. Segons me contaren, m'adoptaren perquè me trobaren abandonada dins un carro on els meus pares de Boston havien estat assassinats pels indis. El meu nou pare, més tard, també morí a mans dels kiowa per defensar la seva família i el seu ramat. Me vaig criar amb els tres germans i la seva mare i gràcies a ella me sentia tant de la família com si fos filla natural. Mathilda, aquest era el nom de la mare, era meravellosa com a dona, com a mestressa de casa i com a pianista; el germà menor era simpàtic; el mitjà me molestava una mica perquè tenia una dèria excessiva contra els indis que jo no podia compartir, dels que deia sentir-ne fins i tot l'olor per allà on havien passat; i el major, en Ben, des de menuda el vaig mirar com l'home més extraordinari que mai no havia vist; però malauradament l'havia de considerar com un germà i no podia intimar amb ell com el meu cos desitjava.

Un dia, mentre els tres germans eren a Wichita a dur-hi a vendre ramat, s'acostà per la casa un home molt estrany anomenat Abe Kelsey, anava damunt un cavall que tampoc semblava tenir amics i m'espantà; però el que més me sorprengué va esser la mare, que, quan el veié per allà, sortí de casa amb un fusell per fer-lo fora. Aquesta actitud, fou tan nova per a mi, que me semblà histèrica, ja que ella habitualment era amable, molt dolça. Però el que més m'intrigà va esser que no va voler dir-me qui era, i jo estava segura que el coneixia. Quan els germans tornaren vaig oblidar-me de l'incident, i també ho va fer la mare perquè en Ben li va dur un piano que havia guanyat en una aposta. No crec que res l'hauria poguda fer més feliç. Una altra cosa que me sorprengué va esser el dia que provaren els cavalls que havien dut de Wichita i cap dels germans no va poder domar-los tan bé ni amb tanta elegància com Johnny Portugal, un indi que treballava per a ells. Quan acabà, va acostar-se cap a mi i me tragué dels cabells una herba. Amb aquell gest vaig sentir una cosa molt es-

pecial que no podria dir ben bé el que era, però que me semblà com si fos qualque cosa ancestral, que venia de la nit dels temps i que ningú dels altres hauria estat capaç de transmetre'm. El que sí sé és que al meu germà Ben no li agradà gens ni mica el que va fer Portugal als meus cabells; tanta sort que tampoc no se n'adonà massa, del que jo havia sentit pel gest de Johnny.

Podria contar moltes anècdotes de la meua vida, però totes elles duen cap a una de cabdal. Quan en el poble volien penjar Abe Kelsey, va confessar que ell i el vell Zachary anaren a un poblat Kiowa i mataren tots els seus residents; afegí que ell me va trobar, essent un nadó me volia estrangular perquè no quedàs cap indi viu, però el vell Zachary ho impedí. Mathilda fora de si, com el dia que Abe Kelsey va passar per casa nostra aquell dia que totes dues estàvem soles, va cridar que tot això era una mentida i, amb desesperació, va empènyer el cavall en el qual seia Kelsey i aquest quedà penjat de la corda que li havien posat al coll. Tothom va veure que aquell home,

amb la soga de la mort, no podia dir mentides, i més que ningú altre ho vaig veure jo. Amb un segon vaig passar d'esser blanca a esser índia, i amb el mateix segon a percebre el molt que m'estimava i m'havia estimat la meua mare adoptiva. Tot el poble se posà en contra dels Zachary per no voler retornar-me als indis; quedàrem tots sols, fins i tot dels treballadors a sou, inclòs Johnny Portugal. Haguérem de tornar sols cap a casa.

Quan arribàrem, trobàrem dins la casa un escrit ancestral indi que havien deixat els kiowa, i mentre Ben el desxifrava, Mathilda, amb llàgrimes als ulls, va admetre que el que havia confessat Kelsey era cert. Cash, el germà segon, no va poder reprimir el seu esperit racista i va anar-se'n de casa perquè Ben no va voler fer-me fora. Poc temps després vengueren els indis per dialogar amb so de pau, amb la intenció que jo els fos lliurada, però Ben va fer que el germà petit, Andy, disparàs i en matàs un. Els kiowa iniciaren un atac despietat contra la casa. Quan la lluita estava arribant al final i el meu germà de sang kiowa entrà

a la casa per emportar-me'n amb ell, jo sols tenia dues possibilitats, o deixar-me'n dur, o utilitzar el revòlver que m'havia deixat Ben i matar-lo. Vaig haver de prendre la decisió en un segon, en un instant, però aquest curt moment va esser suficient per veure que el racisme és fals, és una bogeria, perquè jo, en aquell moment, no tenia alternativa entre la meua sang o la meua cultura. Pertanyia a la cultura que havia rebut i no sentia cap lligam amb una sang que m'era totalment aliena. Era tan blanca com Ben o Mathilda perquè havia mamat la seva cultura; i per a mi el poble kiowa, malgrat tenir la mateixa sang, era un poble llunyà i estrany perquè la seva cultura no era la meua. Les diferències racials sols són diferències culturals; són aquestes les que determinen el comportament social, independentment de la sang que corri per les nostres venes. Després de saber tot això no quedà cap impediment per poder abraçar a Ben; l'home que des de sempre havia desitjat; l'home que era de la meua cultura però no de la meua sang. ■